

Hadnagy József
Álom-pára

Temetőbe ritkán járok,
halottaim jönnek hozzám,
ajándékkal közelednek
álmaim ködös peronján.

Nem ölelnek, nem köszönnek –
tán nem szokás más létükben.
Mi lehet az a tömött nagy
bőröndféle a kezükben?

Vedd át, mondják, neked hoztuk.
Olyan könnyű, mint egy párna.
Kinyitom, és messze hajít
a kicsapó álom-pára.

Egy nagy konyhában landolok
időt s teret átugorva,
nem lóg körte a plafonról,
édesanyám sugározza

a fényt meleg kályha mellől,
édesapám suszterszéken
jellememet kaptafázza –,
sikerült is neki, részben.

Aztán megint ugrok, hegyek
közt kék bútoros szobában
Zoli öcsém tudós arccal
keresgél a Bibliában.

Jóska, kérdi, végül is te
kinek írod a verseket?
Egy kecskét sem terel égbe
hiábavaló éneked.

Válaszolnék, de ott vagyok
megint csak az állomáson.
Sehol senki, fölszálltak már –,
sípszót hallok, s kissé fázom...

Kakas-harc

*„A világon két dolog végtelen:
a világegyetem és az emberi hülyeség.”
(Einstein)*

Minden reggel arra kelek,
hogy ropognak a fegyverek,
egyik szomszéd nyakán hurok,
pedig erős – ennyit tudok –,

a másíknak ég a háza,
világgá fut a családja,
ő, ha belehal is, marad.
Ki szította a parazsat? –

ezzel kelek, ezzel fekszem,
lángban áll a szívem, eszem.
Ez a világ egy kis falu:
gyorsan terjed tűz, háború.

Mintha két kakas küzdene,
úgy szurkol a világ fele
a kisebbik taréjosnak:
az ő vérén kel a holnap,

a másíken a büszke múlt
napja kihuny – ezt a bravúrt,
kiskakas, ha megcsinálod,
megváltod a szabadságod.

Reá fogadnak, tapsolnak,
a könnyeiben pancsolnak,
halottai hősök lesznek,
álmodhat-e többet, szebbet?

Nem hagyják soha magára,
vigyáznak az unokára,
kályhájába tüzet raknak:
emlékét e kakas-harcnak...

A földek nyelve

*„Mert az ég csillagai és csillagzatai
nem ragyogtatják fényöket, sötét lesz a
nap támadásakor, és a hold fényét nem
tündökölteti.” (Ézsaiás 13:10)*

Két testvér háborúzik:
valahol rossz bort ittak,
füstjük mint kígyó kúszik
s elnyel mindent... nap, csillag

nem ragyog...ölik egymást,
míg a felbujtó röhög,
s a súlyos korompalást
alatt hat földrészt hörög.

Sötét a földek nyelve,
és pusztulásról beszél,
hull a könny s hull a pernye,
sír a mezőn a kenyér:

a búza, ami nincs még,
s magját lánctalp tiporja...
sötét a fény is... pincék
sötétje fénné forrva

mintáz kristály poharat,
amely jó borral töltve
kalászos békét arat
a tank szántotta földre.

Két testvér háborúzik,
valahol rossz bort ittak,
füstjük mint kígyó kúszik
s elnyel mindent... nap, csillag

nem ragyog... ölik egymást,
míg a felbujtó röhög,
s a vastag korompalást
alatt hat földrészt hörög...